

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15145

гр. София, 08.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в закрито заседание на осми април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20231110166260 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 146 ГПК вр. чл. 140 ГПК.

I. Съдът предоставя на страните следния **ПРОЕКТ ЗА ДОКЛАД**:

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 194, ал. 3 вр. чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ вр. чл. 195 ЗОВСРБ вр. чл. 214, ал. 1, т. 3 ЗОВСРБ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от **И. Т. Я.**, ЕГН 660105144, срещу **СЛУЖБА „В*****Е“ /по-нататък Сл.ВР/**, с която моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **32 301,81 лв.**, представляваща обезщетение за извънреден труд за носени дежурства над установената продължителност на служебното време, некомпенсиран с почивки до прекратяване на служебното му правоотношение, за периода от 01.01.2010 г. до 28.02.2015 г. в общ размер на 180 календарни дни, ведно със законната лихва от 03.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **4890,13 лв.**, представляваща обезщетение за забава при плащането на главницата, дължимо за периода от 05.01.2022 г.- датата на прекратяване на служебното правоотношение до датата на предявяване на исковата молба- 03.07.2023 г.

Ищецът твърди, че работил по служебно правоотношение при ответника на длъжност „Началник отдел“, като със Заповед № 653/08.12.2021 г. на директора на Сл.ВР служебното му правоотношение било прекратено, като бил прекратен договорът му за военна служба, бил освободен от длъжност и от военна служба, считано от 05.01.2022 г. Със заповед № 687 от 29.12.2021 г. на директора на Сл.ВР ищецът бил отчислен като военнослужещ от списъчния състав на Службата, считано от 05.01.2022 г., като с двете заповеди било разпоредено да му бъдат изплатени конкретни парични обезщетения дължими при освобождаване от военна служба, които не оспорва да са му изплатени, но твърди да не му било изплатено обезщетение по смисъла на чл. 136а КТ за удължено работно време, което не било компенсирано с почивки към датата на прекратяване на правоотношението и било трансформирано като извънреден труд, положен в периода от 01.01.2010 г. до 28.02.2015 г. Твърди, че за посочения период изпълнявал служебните си задължения при нормална продължителност на служебното време, съгласно нормата на чл. 194 ЗОВСРБ, като поради недостиг на личен състав и други организационни проблеми, по силата на чл. 195 от ЗОВСРБ бил назначаван и за носене на 24-часови дежурства. Счита, че за посочения период не е бил спазен редът за полагане на труд и правото на компенсиране на военнослужещия с

почивки, при превишаване на продължителността на служебното време, съгласно ЗОВСРБ и действащата за периода подзаконова нормативна база, като ищецът бил компенсиран с почивка само за част от положените дежурства за периода, като е почивал само по едно денонощие след положено дежурство в делничен ден и по две денонощия след всяко положено дежурство в почивен или празничен ден, вместо да почива по две денонощия след дежурство, положено в делничен ден, и по три денонощия след всяко празнично и/или почивно дежурство. Отработените часове/дни за исковия период не били компенсирани с почивка до прекратяване на договора му за военна служба и не били изплатени като дължимо обезщетение за извънреден труд при прекратяване на служебното му правоотношение. Твърди, че нормалната продължителност на служебното време на военнослужещите била 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 194, ал. 1 ЗОВСРБ), а общата продължителност на служебното време в денонощие, изчислена по реда на чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ, била до 12 часа. Военнослужещите можело да бъдат назначавани на дежурства с максимална продължителност до 24 часа, но не повече от 168 часа месечно, като дежурствата също представлявали служебно време съгласно чл. 195, ал. 3 ЗОВСРБ. Работата на служителите при удължено служебно (работно време), включително и 24-часовите дежурства, над нормалната до общата продължителност, не се заплащало, а се компенсирало с почивка. При превишаване на нормалната продължителност на служебното време до общата продължителност по чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ на военнослужещия се полагала компенсация в почивки, а при превишаване на общата (нормална плюс увеличена) продължителност на военнослужещия се следвало допълнително възнаграждение по чл. 214, ал. 1, т. 3 от ЗОВСРБ. Твърди, че със заповед № ОХ-296 от 19.05.2011 г. на Министъра на отбраната бил конкретизиран начинът за изчисляване на служебното време, полагането на дежурства по график и почивките, а впоследствие това било регламентирано с Наредба № Н-18/19.12.2012 г. на Министъра на отбраната за реда за разпределяне на служебното време на военнослужещите от МО, структурите на пряко подчинен на МО и Българската армия, неговото отчитане и определяне на допълнително възнаграждение за изпълнение на възложени задължения над общата продължителност на служебното време и за изпълнение на службата през почивни дни и в дните на официални празници. Ищецът счита, че в нарушение на посочените разпоредби на ЗОВСРБ и на актовете на Министъра на отбраната директорът на СлВИ (Служба Военна информация) е издал Заповед № 111/22.03.2011 г. относно регламента на почивките след носене на дежурство с 24-часова продължителност в службата и идентична последваща Заповед № 659/11.12.2013 г., с които ограничил правото му на компенсации с почивки след дежурствата. Твърди, че продължителността на служебното му време превишила посочената в закона продължителност за периода от 01.01.2010 г. до 28.02.2015 г., като не му било изплатено обезщетение за положен извънреден труд след прекратяване на служебното правоотношение за трансформираното лишаване от право на дължими почивки. За посочения период непредоставени в почивка били останали 180 дни, за които след прекратяване на служебното му правоотношение се дължало обезщетение за извънреден труд за натрупани часове над нормалната, но в границите на увеличената продължителност на служебното време, което се равнявало на сумата от 32301,81 лв., изчислена на основание чл. 234 ЗОВСРБ на базата на месечното и дневно брутно възнаграждение на ищеца. Твърди, че ответникът бил в забава за плащане на претендираното главно вземане от датата на прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, поради което дължал и обезщетение за забава. Моли за уважаване на исквете. Претендира присъждане на разноски.

Ищецът прилага писмени доказателства. Прави искане по чл. 190 ГПК ответникът да представи Заповед ОХ-296 от 19.05.2011 г. на Министъра на отбраната, Заповед № 111/22.03.2011 г., Заповед № 43/08.02.2013 г.; Заповед № 67/21.02.2013 г.; Заповед № 636/17.12.2014 г., Заповед № 659/11.12.2013 г. и Заповед № 62/16.02.2015 г. на Директора на СВИ-МО, справка за неизползвани компенсации от дежурствата в СВИ-МО, изготвена по

разпореждане на заместник-министър Орхан Исмаилов, вкл. всички заповеди за определяне режима на дежурствата и почивките в СВИ за периода от 2010 г. до 2015 г., ведно с графици на дежурствата и отработените часове служебно време от ищеца, кадрова справка за ищеца. Моли за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, която да отговори на поставените в исковата молба въпроси.

Прави искане за упражняване на косвен съдебен контрол за законосъобразност на двете заповеди с №№ 111/22.03.2011 г. и № 659/11.12.2013 г., като противоречащи на ЗОВСРБ и подзаконовите актове по прилагането му.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът **СЛУЖБА „В*****Е“** подава отговор на исковата молба, чрез юрк. Правда Лилова-Трайкова, с който оспорва исковете като неоснователни и недоказани. Поддържа, че на ищеца са му били изплатени всички дължими възнаграждения и обезщетения. Сочи, че съгласно приложимата разпоредба на чл. 35 от Наредба № Н-18 отчитането на служебното време за дежурствата, дадени от ищеца през процесния период е било извършено при сумирано изчисляване на служебното време в часове за всяко полугодие от календарната година, като продължителността е сбор от месечната продължителност на служебното време за всеки един от месеците. Твърди, че надвишеното с дежурствата законоустановено служебно време за изпълнение на служебните му задължения е било компенсирано със съответните почивки. Сочи, че парично обезщетение се дължи само когато служителът е поискал компенсация с почивки и същите не са му дадени или не са били осъществени към момента на прекратяване на служебното му правоотношение. В условията на евентуалност релевира възражение за погасителна давност. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира присъждане на разноски.

С отговора на исковата молба ответникът прилага писмени доказателства, които моли да бъдат приети по делото. В случай на допускане на ССЧЕ моли да бъде определено вещо лице, което да притежава разрешение за достъп до класифицирана информация с ниво на класификация „секретно“.

Безспорни обстоятелства и такива, които не се нуждаят от доказване: Ищецът е работил по служебно правоотношение при ответника на длъжност „началник отдел“, като със заповед № 653/08.12.2021 г. на директора на СлВР служебното му правоотношение е било прекратено, бил е прекратен договорът му за военна служба, бил е освободен от длъжност и от военна служба, считано от 05.01.2022 г. Със заповед № 687 от 29.12.2021 г. на директора на СлВР ищецът е бил отчислен като военнослужещ от списъчния състав на Службата, считано от 05.01.2022 г.

Разпределение на доказателствената тежест:

По иска с правна квалификация чл. 194, ал. 3 вр. чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ вр. чл. 195 ЗОВСРБ вр. чл. 214, ал. 1, т. 3 ЗОВСРБ:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на валидно служебно правоотношение между страните през процесния период, по силата на което е служил при ответника, включително като е полагал 24-часови дежурства за исковия период, че същото е прекратено със заповед № 653/08.12.2021 на директора на СлВР, като е освободен от служба, считано от 05.01.2022 г., че отработените часове/дни за исковия период са надхвърлили нормалната продължителност на служебното време до увеличената продължителност на това време, като не предоставените дни почивка са 180 дни, за които след прекратяването на служебното правоотношение му се дължи обезщетение за извънреден труд, което се равнява на претендирания размер от 32301,81 лв., съответно размера на последното получено брутно месечно възнаграждение към датата на освобождаване от длъжност.

В тежест на ответника е да докаже, че е компенсирал ищеца за положените 24-часови дежурства с почивки съобразно действащия ред към датата на полагането им, респективно, че е платил дължимите обезщетения, не компенсирани с почивка, при прекратяване на

служебното правоотношение, за което **УКАЗВА** на ответника, че не сочи доказателства.

По иска с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг, изпадането на ответника в забава за плащането му и размера на дължимото обезщетение за забава.

В тежест на ответника е да докаже, че е компенсирал ищеца за положените 24-часови дежурства с почивки съобразно действащия ред към датата на полагането им, респективно, че е платил дължимите обезщетения в срок.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

По доказателствените искания на страните:

Посочените с исковата молба и отговора писмени доказателства съдът намира да са относими и необходими за правилното решаване на спора и събирането им по делото следва да бъде допуснато.

Следва да се допусне исканата от ищеца съдебно-счетоводна експертиза, която да отговори на поставените в исковата молба въпроси.

Ищецът е поискал на основание чл. 190 ГПК ответникът да представи посочените в исковата молба документи, но доколкото част от същите са представени с отговора на исковата молба, искането в тази му част следва да бъде оставено без уважаване.

Съдът намира предявения иск за редовен и допустим, като след осъществяване на процедурата по чл. 131 ГПК и след преглед на направените от страните доказателствени искания, на осн. чл. 140, ал. 1 ГПК,

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото в **о. с. з.** за **31.05.2024 г. от 11,20 ч.**, за която дата да се призоват страните, като им се връчи препис от настоящото определение, а на ищеца и екземпляр от отговора на ответника и приложенията му.

ДОПУСКА представените писмени доказателства от страните с исковата молба и отговора.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 190 ГПК ответникът да представи в едноседмичен срок от получаване на настоящото определение следните документи- Заповед № 659/11.12.2013 г. и Заповед № 62/16.02.2015 г. на Директора на СВИ-МО, справка за неизползвани компенсации от дежурствата в СВИ-МО, изготвена по разпореждане на заместник-министър Орхан Исмаилов, вкл. всички заповеди за определяне режима на дежурствата и почивките в СВИ за периода от 2010 г. до 2015 г., ведно с графика на дежурствата и отработените часове служебно време от ищеца.

ДОПУСКА изслушване на съдебно-счетоводна експертиза със задачи, посочени в исковата молба при депозит в размер на **300 лв.**, платим от бюджета на съда.

НАЗНАЧАВА за вещо лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза Е. Й., специалност: икономика и организация на труда, с достъп до класифицирана информация съгласно списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица от комисията по чл. 401, ал. 1 ЗСВ за съдебния район на Софийски градски съд за 2024 г.

УКАЗВА на вещото лице, че заключението следва да бъде изготвено и депозирано по делото в срок най-малко една седмица преди съдебното заседание с екземпляр за всички страни.

ОТХВЪРЛЯ останалите доказателствени искания на страните като не необходими.

УКАЗВА на страните да посочат доказателства, за възложените им в тежест факти и обстоятелства, за които до момента не са ангажирали такива.

УКАЗВА на страните, че ако след доклада по делото в откритото съдебно заседание не направят доказателствени искания във връзка с дадените им указания, те губят възможността да направят това по-късно, освен в случаите по чл. 147 ГПК-ако твърдят нови обстоятелства-да представят нови доказателства, но само ако не са могли да ги узнаят, посочат и представят своевременно, или ако твърдят нововъзникнали обстоятелства от значение за делото-да посочат и представят доказателства за тях.

НАПЪТВА СТРАНИТЕ КЪМ СПОГОДБА. Указва на страните, че доброволното /извънсъдебно уреждане на отношенията е най-взаимоизгодният за тях ред за разрешаване на спора.

УКАЗВА на страните, че за извънсъдебно разрешаване на спора при условията на бързина и ефективност може да бъде използван способът медиация.

Ако страните желаят да използват медиация, те могат да се обърнат към център по медиация или медиатор от Единния регистър на медиаторите към Министерство на правосъдието. Медиацията е платена услуга. Към Софийски районен съд действа Програма „Спогодби”, която предлага безплатно провеждането на медиация от медиатори и съдии и е отворена за всички страни по висящи граждански дела в СРС.

Повече информация за Програма „Спогодби” можете да получите в Центъра за спогодби и медиация в гр. София, бул. „Цар Борис III” № 54, ет. 2, ст. 204.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____